

Gašparju se je pričel gubančiti nasek, zatrepala so mu ustna, potem pa je na mah izbruhnil v glasen jok: „E-hehehe, e-hehehe, mamica, mamica, e-hehehehohoho!“

Mihec mu je gledal kratek hip na usta in že je odprl tudi svoja: „E-aa-beee, mamica, mamica, e-aa-beee!“

Brez odloga je sledil njenemu zgledu še Baltazar mali: „Eee-ooo-uuu!“ In je sedel na tla, zakaj sedeč je lažje jokal in temeljiteje nego stoječ.

(Konec prihodnjič.)

Pesem slepca.

O, dnevi,
davni dnevi,
vi ste me odpeljali
kakor ženina v tujino
svatovat. —

Pa prehitela
zlobna me je moč,
v njej otemnela
je pomlad,
vse ceste pred menoj
zbežale
in potopile se
v pretemno noč.

Le po srca stopinjah
sem našel v domovino ...

Skozi srce,
skozi okence
zdaj se zrcali
v globočinah še edino,
kar imam:
to slutnje so
prelepih slik,
ki se rodijo zdaj o dobravi:
to slutnje so
svobodnih sil,
ki se razmikajo
po očetnjavi. —

In v srcu me tolaži dan,
ki me objel je z vso milino.

Tone Gaspari.

God.

Petelin praznuje svoj god,
prijatelji vsi ga častijo,
za mizo pri zvrhanih skledah
z rumenim se zrnjem mastijo.

Pesemco mačji kvartet
po dobrem kosilu zapoje,
ovca, pes, osel in vol
pa voščijo vsak mu po svoje.

Vsi hvalijo ga do nebes,
vsak svojo pomoč mu obeta,
zvenijo navdušeni glasi,
želijo še mnoga mu leta!

Tone Rakovčan.